

Az utolsó csárdás Párizsban

2014 április 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar válogatott nem egyszer?en gy?zött, leiskolázta ellenfelét Párizsban - azóta sem ismételte ezt meg.

Zámbo Sándor a huszonhetedik születésnapjára készült, Rod Stewart pedig azt ünnepelte 1971. október 9-én, hogy a brit New Musical Express slágerlistáján is az élre került, mert addig „csak” az amerikai Billboard listáján volt.

vezette a Maggie May-jel. (Nálunk az Ifjúsági Magazin rangsorában a skót Middle of the Road felejthetetlenül rémes száma, a Chirpy chirpy cheep cheep állt az első helyen.) Börzsei János, az MLSZ főtitkára – a korábbi válogatott középhátvéd – szintén jubileumot ült: azon a napon lett ötven esztendő, amikor a francia–magyar Eb-selejtezőt rendezték Párizsban.

A közönség nem tolongott – a francia sajtó 21 756 nézőt írt –, de csupán azért nem, mert Párizs életét akkoriban metrósztrájk nehezítette. Így aztán a két nappal korábban tartott francia színész–újságíró „rangadó” sem vonzott különösebben nagy publikumot, pedig azon olyan sztárok rúgtak labdába, mint Jean-Paul Belmondo vagy Adamo, a szicíliai születésű, fülbemászó slágereit franciául a mikrofonba bűgő táncdalénekes.

Azok, akik otthon maradtak, jól jártak. Ezt nem az Expressz Utazási Irodában a párizsi útra befizető kevesek, hanem a helyiek mondták, mert a turistacsoport tagjainál talán csak a labdarúgók voltak mámorosabbak a mérkőzés után. Amint azt a kép is mutatja, Bene Ferenc egyenesen sugárzik a boldogságtól, és Páncsics Miklós, Vidáts Csaba, Fazekas László, Juhász István, Géczi István, a többi félmeztelen diplomata – értsd: a futball rendkívüli és meghatalmazott nagykövete – is elégedetten ballag le a pályáról. A dresszek nyilván az „expresszeseknél” landoltak...

A házigazdáknak sok esélyük nem volt. A „Budapest-válogatott” (szokás szerint csak fővárosi – hat újpesti, három ferencvárosi, valamint egy-egy angyalföldi és kispesti – játékos kapott helyet a tizenegyben) nemhogy 2-0-ra győzött, de leiskolázta ellenfelét, mely ugyanannak az évnek a tavaszán 1-1-et ért el a Népstadionban (80 ezer néző). Az első gól elbővölte a közönséget; annál jobban csak a második ámította el a Stade de Colombes lelátóin helyet foglalókat. Előbb Noskó Ernő átadását Dunai Antal elvetőve hátrahúzta, egyáltalán nem véletlenül éppen Benéhez, aki a levegőből, kapásból a hálóba küldte a labdát. Aztán a „T” becenévre hallgató Zámbo elindult a balösszekötő helyén. Egy csel... még egy... Már a tizenhatoson belül járt, de ott hirtelen megállt. Középre nézett, ezzel megtévesztette mind Jean Djorkaeffet, mind Bernard Bosquier-t, s mivel a védőpáros ütemkezésében volt, újabb két csel következett. Az igazi trükk azonban még hátra volt. Zámbo az alapvonalnál beadást mímelt, majd fejedelmi mozdulattal a „rövid” sarokba lött. Vagy egy percen át nála volt a labda; a kékeknek annyi sanszuk volt szerelni a szélsőt, mint a tőt megtalálni a szénakazalban.

Másnap a csatár minden lapban azt olvashatta magáról, hogy a mez?ny legjobbjá volt. Igazi ajándék az október tizedikei születésnapon! A Népsport például így értékelte Zábó teljesítményét: „Bejátszotta az egész pályát, veszélyesen húzott kapura, jól cselezett, jól passzolt...” Mit nem csinált jól? Egyszer még Carnus mellett is elvitte a labdát, mire a kapus elhúzta a lábát, de Gaspar spanyol játékvezet? együtt érzett a franciákkal: nem akart még nagyobb bánatot okozni nekik. A produkció így is annyira látványosnak mutatkozott, hogy az angol sajtóban még az is napvilágot látott: „A magyar együttes 1966, az emlékezetes liverpooli 3-1 óta nem futballozott ennyire jól. Pedig akkor a világbajnokság legnagyobb mérk?zésén gy?zte le a brazilokat.”

Illovszky Rudolf, a válogatott szakvezet?je – aki Baróti Lajos segít?jeként az öt évvel korábbi diadalban is szerepet játszott – nem keresett efféle párhuzamokat, de azok nélkül is jó hangulatban volt, az biztos. Els? kapitánysága alkalmával nyolc gy?zelmes és egy-egy döntetlen, vereséges mérleget produkált, s attól kezdve, hogy másodszor is kinevezték kapitánynak, a párizsi sikerrel már három gy?zelemnél és egy döntetlennél tartott. (Az „ikszet” Brazíliával szemben, a riói Maracanában érte el a csapat, amely – a júliusban beiktatott Illovszky irányításával – öt gy?zelemmel, egy döntetlennel és 12-1-es gólkülönbséggel zárta az esztend?t.)

Ennek negyvenhárom éve. Csak azért mondom, mert a magyar labdarúgó-válogatott azóta egyszer sem nyert vendégként a franciák ellen. Itthon is csak egyszer, 1976-ban.

S ahogyan nézem, lesz ebb?l kétszer negyvenhárom, illetve harmincnegyzs esztend? is.

Franciaország-Magyarország 0:2

1971. október 9., 15:00, Párizs, [Stade Olympique de Colombes](#), 21 756 néz?. [EB 1972 - selejtezs?](#).

Gólszerz?: Bene, Zábó

Hegyi Iván - nol.hu

A cikk eredije itt olvasható: http://nol.hu/kultura/az_utolso_csardas_parizsban-1444263

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

